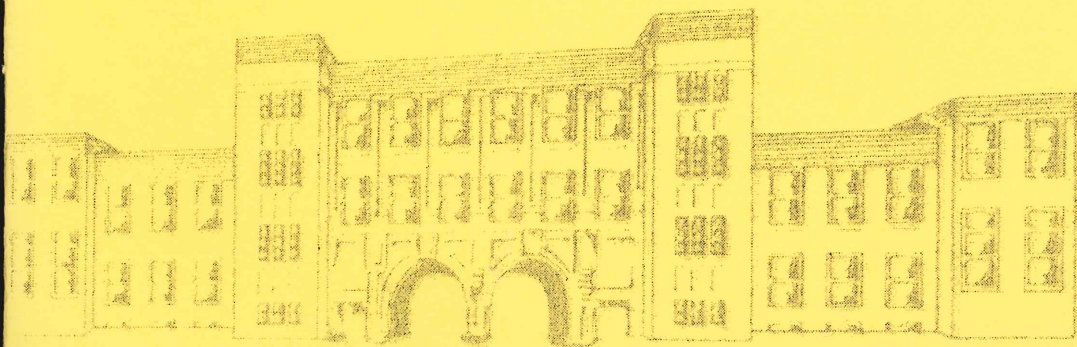

HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO - BULLETIN

nummer 31, juni 2003

OUD-LEERLINGENORGANISATIE
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfroond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529
e-mail: pvancleef@freeler.nl

OLO-bestuur

Piet Boekel
Marijke ten Bosch-Blase
Paula van Cleef-Joachimsthal
Derk Kappelle
Maarten Lemberger

Het Amsterdams Lyceum

Valeriusplein 15
1075 BJ Amsterdam
tel. 020-5747744
fax 020-6756861
het@amsterdamslyceum.nl
www.amsterdamslyceum.nl

bankrekening OLO:
46.78.07.493 Warmond

foto's: Maarten Lemberger en Paula van Cleef

lay out/DTP: Leszek Sczaniecki
druk: F. Vonk

INHOUD bulletin nr. 31

- 2** **OLO-bijeenkomst: een impressie**
Paula van Cleef-Joachimsthal
- 3** **Bezoekers**
- 6** **Oud-lyceïst in den vreemde**
Sibolt van Ketel
- 10** **Het Van Heutsz**
Han van der Linden-Schadd
- 14** **HALO juni 1935**
- 16** **Jaarlijkse herdenking**
Nelle Spitz-van Oss
- 18** **Publicaties van oud-leerlingen**
- 20** **Van het secretariaat**

“...Waar is dat bronzen beeld gebleven?...”

*OLO-bijeenkomst februari druk bezocht:
een impressie*

In zijn eerste optreden als voorzitter van de OLO heette Piet Boekel ons hartelijk welkom, in het bijzonder zowel de oudste als de jongste bezoekers.

Daarna zongen we het Schoollied: gezien het grote aantal ‘oudere’ oud-leerlingen was daar geen ontkomen aan. Gelukkig lag speciaal voor de jongere garde de tekst overal klaar, want zo om en nabij 1970 is het zingen van dat ‘krachtig, fris lied’ afgeschaft. Toch jammer, want nu behoort ook het vroeger zo populaire ‘Lyceumfluitje’ tot het verleden. Polo de Haas was bereid gevonden ons bij het zingen te begeleiden: dankzij zijn krachtig op de vleugel gespeelde intro werd een chaos voorkomen.

Het door de OLO jaarlijks georganiseerde ‘feestelijk samenzijn’ stond deze keer in het teken van een rondleiding door het gerenoveerde gebouw en de nieuwbouw, die echter wegens de bijzonder grote opkomst door rector Roel Schoonveld moest worden afgelast. De beloofde ‘korte’ inleiding werd daardoor een lange, begeleid door een serie op een groot scherm geprojecteerde foto’s van de school vóór, tijdens en na de verbouwing. Daarna konden de bezoekers op eigen gelegenheid al dat moois en nieuws bekijken. “Pak van m’n hart dat ze de pilaren nog hebben laten staan,” verzuchtte een van de oudste aanwezigen bij het binnenkomen van de aula. Hij miste wel een groot bronzen beeld dat ooit achterin had gestaan. “Waar mag dat zijn gebleven?”

Na de bezichtiging (“schitterende uitbreiding”, “ruimtegebrek prima opgelost”, “de sfeer van de school mooi behouden”) werd de dorst gelest aan de heuse bar, die aan de aula is aangebouwd.

Om zes uur moesten de organisatoren nog een stel nabijvers die er niet genoeg van konden krijgen met zachte hand verwijderen, want de school gaat sluiten en ook voor oud-leerlingen geldt: de aula dient netjes opgeruimd te worden achtergelaten.

Paula van Cleef-Joachimsthal

Heeft u er nu al spijt van dat u er niet bij was? Niet getreurd: volgend jaar is er weer een OLO Dies en wellicht mag er dan opnieuw spontaan door de school rondgelopen worden. Het is de moeite van een bezichtiging meer dan waard!

het OLO-bestuur

Bezoekers OLO-bijeenkomst 15 februari 2003

1936	Marinus Neven	1950	Corry Vollbracht-Muller
1937	Rudi Brouwer		David van Huiden
	Frits Tellegen	1951	Nico Visser
1938	Constance Wibaut		Hanneke Bino-Hamme
1941	Han van der Linden-Schadd		Hans van Laer
	Rudolf Spittuler		Roel Soeting
1942	Lydie Spittuler-van der Berg		Aris Aarsen
1943	Nelle Spitz-van Oss		Jan Carel Kutsch Lojenga
	Paula van Cleef-Joachimsthal		Nan de Roy van Zuydewijn-van Gulden
1944	Lidy Melchers-Oud		Hans van Dam
1946	Debby Hakker	1952	Polo de Haas
	Ena Verrijn Stuart-Abas		Crit Horsman
	Nora Dilg	1953	Bum van Willigen
	Peter Bierenbroodspot		Susanne Visser-Rosema
1948	Rob van Walree		Peter Molenaar
	Frits Goes		Fred Lanzing
	Leo Vollbracht		Ank Wiggelaar-Sombroek
1949	Nan van Halm-van Nierop		Ineke Brink-Holshuijsen
	Alma Veltman-van Elk		Frits Avis-Buré

bovenin de nieuwe ruimte waarin door de aulacommissie de technische handelingen verricht kunnen worden om geluid, licht en videoprojectie goed tot hun recht te laten komen.

	Wypken Makinadjian-Visser		Kees den Tex
	Nico den Besten		Babs Benner-Bellaar Spruyt
	Attie van Hall		Cokkie Haverkamp
	Ed van Thijn		Knud Dominicus v.d. Bussche
1954	Edith Mulder-Halverstad	1957	Josée Polet-Verhamme
	Marion Querido-Goldstein		Annette Hendriks-Dommering
	Els Zwolsman-Krol	1958	Reina Spier-van der Woude
	Tine van Gelderen		Hugo van Dam
	Mary-Ann Boon-van Hall	1959	Danielle Sajet
	Betty Storm-Polet		Wim Lohmann
1955	Robert de Wit		Lieuwe Visser
	Wieke Haitsma Mulier		Paula de Vree-Fernandes
	Diederike van Niftrik	1961	Coen Klaarwater
	Tom van Nierop		Jannes Limperg
	Albert van Nierop		Marietje den Tex-Dukkers van Emden
1956	Elselies La Lau	1962	Gea Woldringh-Kok
	Dick Polet		Anneke Schendstok-Stradmeijer

	Marion Visser		Robert Mienstra
	Martijn Hogeweg		Joan van Haaften
	Donald Koppel		Joke Verheul
	Roek van Heusden	1974	Ronald Sarphaty
1963	Piet Boekel		Rob Greve
	Marijke ten Bosch-Blase		Christophe Thole
1964	Jaap Reesink		Ellen Stijn
	Lia Bergsma-Muller	1976	Quirijn Korthals Altes
(+ zijn 2 kinderen)
1965	Marjo Reesink-Kraal	1977	Brita Röhl
	Ria van den Berg		Titia de Graaff
	Carla Lucas		Henriëtte Hondius-Offerhaus
	Fransje Volmer		Willem Hondius
	Jan Luder		Hans Houwink
1966	Marianne Kastein	1978	Iris Ruz
	Johan Plantenga		Celine van Hoorn
	Elma Levij van Vinnighe-Lalk	1983	Margaretha Vos
	Melanie Kaufmann-Diebels		Harmke Kouwenhoven-Moerland
	Tanja Beima	1988	Jos Pelser
	Evelyn Koppel-Marcus	1990	Edde Beket
	Doortje Teske-Gunters		Ernst Beket
1967	Maarten Lemberger	1991	Rotger Rippl
	Marion Spittuler	1996	Marthe Ferf
	Maud Kappelhoff		Anne Dekker
	Verica Berveling	1997	Marijn Sweys
	Derk Kappelle	1999	Judith Kaufmann
	Peggy Dukkens		Sara Sweys
1968	Daan Kappelhoff		Cathelijne Vomberg
	Max Gerschtanowitz	2002	Suzanne Kaufmann
	Reinout Hogeweg		Philip Hermarij
	Dik van Mourik		
1969	Sjoukje Sonderman		drs. R. Schoonveld
1970	Jenny Smoiro		drs. P. Schraa en echtgenote
	Paul Broekema		drs. G.F.B. Hoevenagel
	Petra Schraa en Olivier Sweys		mw T.J. de Jong
1971	Menno Rottenberg		drs. J.R. Tjepkema
1972	David Korthals Altes		mevr. B. Benner-Bellaar Spruyt
1973	Marjan van Mourik		

Veel oud-Lyceïsten hebben zich, al dan niet voorgoed, in het buitenland gevestigd. Eén van hen is Sibolt van Ketel (1957), die in Zuid-Afrika woont. Wij vroegen hem: 'hoe is dat zo gekomen?'

Ik heb minstens vijf dingen gemeen met Jan van Riebeeck, de VOC'er die in 1652 naar Kaap de Goede Hoop zeilde. Hij en ik waren allebei 23 jaar oud toen we hier, ook weer allebei maar wel met enkele eeuwen verschil, per schip arriveerden. We zijn allebei altijd Nederlander gebleven en hebben zowel Zuid-Afrika als ons oude Patria in ons hart gesloten. En, nummer 5, we houden beiden van Zuid-Afrikaanse wijn.

Maar we verschillen in minstens één ding: Van Riebeeck wilde hier graag naar toe, ik niet; ik móest. Het was aanvankelijk de bedoeling dat ik voor de oude Koninklijke Java-China Paketvaart Lijnen (KJCPL) naar het Australische Sydney zou gaan, maar een week voor mijn vertrek in 1961 werd die bestemming eenzijdig door de maatschappij veranderd in Durban, Zuid-Afrika. Het zij zo, maar ik ging met tegenzin.

Het heeft twee jaar geduurd voordat ik de laan werd uitgestuurd, daar in Durban, niet zozeer omdat ik er met de pet naar gooide. De reden was voornamelijk koloniaal: mijn verloofde had een donkere huidkleur en paste dus niet in het blanke bestand van de conservatieve maatschappij. Wij trouwden, kregen een dochter en gingen enkele jaren later scheiden. Intussen voorzag ik in dit uitkeringsloze land in ons onderhoud door 's morgens vroeg bij een slager uit te benen, overdag een taxi te besturen en 's avonds te werken in de bar van een hotel, tot ik mijn geluk probeerde in Johannesburg, de miljoenenstad waar het goud op straat leek te liggen. Dat bleek sterk overdreven te zijn. Niettemin kreeg ik al gauw een baan bij de plaatselijke vestiging van Philips waar toen nog radio's werden gemaakt.

Tijdens militaire dienst in Nederland (kanonnier/schrijver 1ste klas, 41ste Afd. Veldartillerie, 't Harde, lichterijg '58/3) verdrong ik de verveling door een schriftelijke cursus 'Journalistiek' te volgen, welke ik niet afmaakte (de verveling won). Maar het zaadje was gelegd: journalist zijn was leuk, vond ik. Het zou tot begin jaren zeventig duren voordat ik de kans kreeg die oude liefde te beantwoorden. En wel bij de AVRO in Hilversum, waar ik neerstreek nadat ik in Johannesburg een allerliefste Nederlandse vrouw had ontmoet die bij de Wereldomroep werkte. Bij het Radiojournaal voelde ik mij volkomen thuis. Ik heb er met enorme voldoening vier jaar gewerkt, totdat ik (en mijn vrouw) door heimwee naar Zuid-Afrika werden overmand. Met het correspondentenschap van de Telegraaf, AVRO's Radiojournaal en TROS-Aktua (Radio) op zak, keerden wij terug in Johannesburg. Twee dochters verrijkten ons leven.

Emigratie (of in mijn geval: uitzending naar het buitenland) herbergt een dosis tragiek. Dat weet iedereen die wel eens voor langere tijd elders is geweest en daar wortel heeft geschoten. In mijn geval bestond de tragiek eruit, dat ik met één been stevig stond verankerd in de met goud geplaveide straten van Johannesburg, terwijl het andere been maar niet los kon komen uit de polder. (In het (Zuid-)Afrikaans hebben ze daar een uitdrukking voor, die qua beschrijvend vermogen niets verhult: iemand die zo staat, wijdbeens met de zee tussen z'n benen, heet hier, nogal laatdunkend, een 'soutpiel').

Dat polderbeen begon zich te roeren en wij gaven er aan toe, zodat we in 1979 weer naar Patria verhuisden en ik deze keer de dagelijkse leiding kreeg over TROS-Aktua (Radio).

Nu houdt die emigrantentragiek nooit op, want dat andere been wil zich maar niet koest houden. Ondanks een uiterst bevredigende tijd bij Aktua waagden we twee jaar later opnieuw de overstap en zijn we teruggegaan naar Zuid-Afrika, waar inmiddels de apartheid langzaam maar zeker verdween om plaats te maken voor de grote omwenteling richting democratie in de jaren negentig, een serie ontwikkelingen waarvan journalisten soms hopen dat ze gaan gebeuren maar die niet op ieders weg verschijnen. Op die van mij dus wel. Het was de interessantste tijd van mijn leven.

Mijn vrouw is nu bijna vijftien jaar geleden veel te vroeg aan kanker bezweken. Mijn drie dochters zijn allen in Zuid-Afrika geboren en spreken naast Engels vloeiend Nederlands. De oudste geeft in Kaapstad Engelse les aan Europese emigranten, mijn middelste geeft in Heerlen (Limburg) Engelse les aan Nederlandse jongens en meisjes en mijn jongste heeft in Maastricht met goed gevolg een grafische studie gedaan en werkt als ontwerpster in Londen.

Ik ben hertrouwd met Ineke, een Nederlandse vrouw, met wie ik minstens twee dingen gemeen heb: wij houden allebei zielsveel van Nederland en Zuid-Afrika en zij heeft ook drie dochters, in Johannesburg, Bremen (Duitsland) en Londen. Ineke en ik geven hier samen een Nederlandse maandkrant uit, 'Nederlandse Post', voor Nederlanders en oud-Nederlanders in het zuiden van Afrika (25.000 lezers), met nieuws uit en over Nederland en plaatselijke wetenswaardigheden met een Nederlandse inslag. Dankbaar werk.

En zo zijn er natuurlijk heel wat meer dingen die wij gemeen hebben, maar we verschillen in minstens één opzicht: zij is opgegroeid op het Gelderse platteland en had nog nooit van, bijvoorbeeld, het Amsterdams gehoord. Dat hebben wij rechtgezet. Wij? Ja, ik en twee echtparen in Johannesburg die alle vier het Amsterdams hebben doorlopen, de families Sandbergen (die kwamen erop toen ik er af ging) en Eerligh (die eraf gingen toen ik erop kwam). Als we bij elkaar waren, praatten we gewoon over vroeger, over Van Pesch, Van den Broek en Gunning, over Teixeira de Mattos, Schraa en Kalff. En over..., ach laat maar. Mijn vrouw lacht maar eens en knikt maar eens en denkt: zolang die jongelui maar plezier hebben. Met het klimmen der jaren vergeet je wat er gisteren is gebeurd maar weet je alles van Wolkenland bijvoorbeeld. Dat waren goede tijden. Bepalend voor de rest van je leven, ook al beseft je dat niet altijd. De O.L.O. brengt dat op gezette tijden uitstekend in herinnering.

Sibolt van Ketel

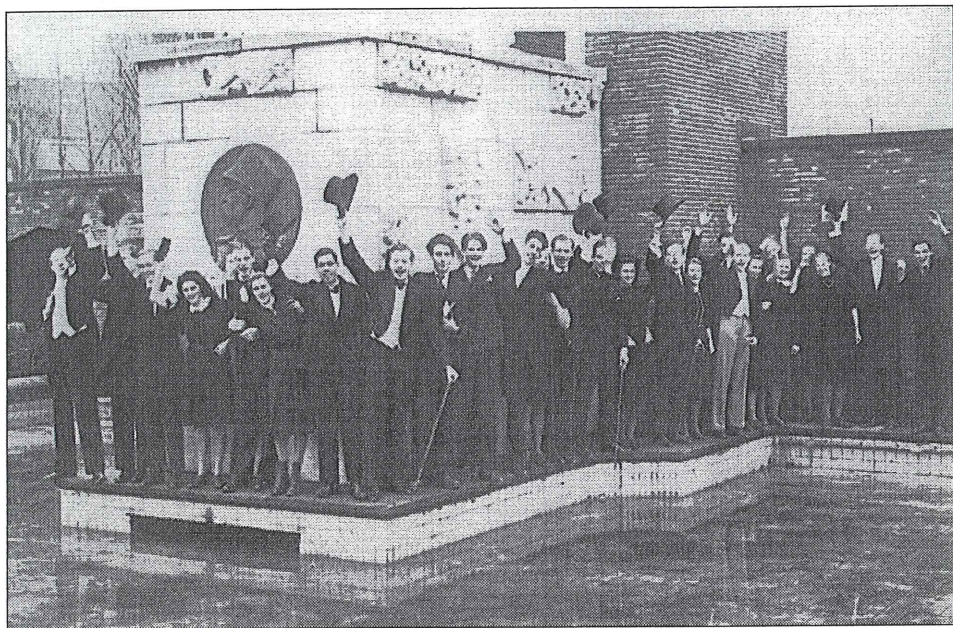

*klas 6B HBS, cursus 1955-'56, met als middelpunt de heer Van den Broek;
achterste rij, vierde van links: Sibolt van Ketel*

Aulacommissie Dies 1955
v.l.n.r.: Jan Willem Mesman, Willem Hezemans,
Dick Polet, Peter Fiedeldij Dop, Leo Leijdesdorff, ?,
Sibolt van Ketel

Onlangs ontvingen we van Cobi Hartemink-Brinkerink de hieronder afgedrukte foto uit 1942 met een eindexamenklas die zich had laten vereeuwigen rondom en op het Van Heutszmonument. We herinnerden ons toen dat oud-leerlinge Han van der Linden-Schadd zich in de afgelopen jaren intensief bezig had gehouden met de toekomst van het monument. Op verzoek van de redactie schreef zij een verslag over de gang van zaken.

De laatste schooldag in 1942 van HBS klas 6b.

N.B.: de plaquette met de beeltenis van de gouverneur-generaal is in 1984 met harde hand door actievoerders verwijderd. Het 30 kilo zware geval is nooit meer teruggevonden.

Oud-Lyceïste op de bres voor het (voormalig) Van Heutsz

Kort voordat ik in september 1935 op het Amsterdams Lyceum kom, is het Van Heutszmonument door koningin Wilhelmina onthuld.

Wij spelen krijgertje rondom het monument en maken grapjes over de snoevende taal waarin op een plaquette aan de achterkant Van Heutsz' heldendaden worden beschreven. En in HALO komt, als mijn memorie niet te kort schiet, een verhaal over een romance tussen "juffrouw van Heutsz" met "Jan met de handjes" in het Stadion.

Maar ik behoor ook tot de generatie die in de onderbouw van rector Gunning zelf het vak "Kennis der koloniën" krijgt, waarvoor wij het Koloniaal Museum bezoeken en opstellen schrijven.

Mijn familie heeft geen speciale banden met Indië maar ik heb er in 1948-1950 gewoond en administratief gewerkt in het kader van het Vrouwenkorps KNIL. Je bent jong en je wilt na de oorlogsjaren wel eens worden "heengedragen over wereldzeeën". Maar daarna kom ik weer terug in Amsterdam Zuid en ben daar blijven wonen.

Vele jaren later tijdens een georganiseerde wandeling langs beelden in de Stadionbuurt word ik geattendeerd op de fraaie sculpturen met Indonesische motieven in de achterwand van het monument. Maar wat ziet het Van Heutsz er verwaarloosd uit! Als buurtbewoner schrijf ik daarom op 17 augustus 1994 een brief aan de Stadsdeelraad om het monument (waarna na de aanslagen in 1967 en 1984 niets meer aan Van Heutsz herinnert) een tweede leven te gunnen als Indonesië-monument ter herinnering aan eeuwen van lotsverbondenheid. Verder geef ik het advies het Amsterdams Lyceum te vragen het monument te adopteren. Betrokkenheid leidt tot minder vandalisme. Het jaar 1995 vind ik een mooie streefdatum omdat onze eerste Indiëvaarder Cornelis de Houtman in 1595 vertrokken is, in 1935 het monument is onthuld en 1945 de Republiek is uitgeroepen. Dit laatste om aan te geven dat ik niet door extreme koloniale gevoelens beïeld ben. En als lyceïst heb je tenslotte geleerd in lustra te denken!

Er komt een gesprek met de wethouder en een onderzoek naar de geschiedenis van het monument. Politici komen en gaan. Een andere wethouder belegt op 29 mei 1997 een informatieavond over restauratie van het monument, het vervangen van oude bomen en herstel van de beplanting. Enkele buurtbewoners maken van de gelegenheid gebruik om aan te dringen op verandering van de bestemming van het monument en er komt een ingezonden stuk in een wijkkrant. Er wordt wel wat opgeknapt maar er blijft grote stilte over een eventuele naam- en functiewijziging.

Dan komt er op 1 juli 1998 een raadsadres van het Comité Herdenking Gevallenen in Nederlands-Indië Amstelveen om het monument een andere naam en functie te geven. De partij Amsterdam Anders/De Groenen belegt op 29 oktober 1998 een informatie- en discussieavond in onze aula, de enige plaats ter wereld waar mijn eigen naam in brons vereeuwigd is. In mijn spiekbriefje voor die avond staat daar een grapje over maar ik laat het maar want de stemming is nogal grimmig en ik krijg het toch al aan de stok met iemand die het monument wil opdragen aan de dienstweigeraars van de politionele acties. Wel kom ik met een nieuwe streefdatum: 27 december 1999, precies een halve eeuw na de Souvereiniteitsoverdracht. Ook dit heeft geen effect.

Begin 2000 huurt het stadsdeel echter het instituut Clingendael in. Dit belast medewerker Rob Aspeslagh met de klus, een buurtbewoner met een Indische jeugd. Deze slaagt er in allerlei groeperingen bijeen te brengen: afstammelingen van architect Friedhoff en beeldhouwer Van Hall, historici, uiteenlopende belangengroepen en buurtbewoners. Geen nakomeling van Van Heutsz. In 1943 vond zijn zoon – Sturmbannführer der Waffen SS – het onmilitaire gedenkteken al een aanfluiting voor de nagedachtenis van zijn vader...
Alle opties zijn nog mogelijk: van herstel in oude staat tot sloop.

Op 14 juni 2000 wordt het rapport van Clingendael in het Stadsdeelkantoor gepresenteerd. Tot mijn grote tevredenheid gaat de voorkeur wat de naamgeving betreft uit naar de woorden Nederland en Indië, in combinatie met de jaartallen 1596 (als Cornelis de Houtman het eerste contact legt in Indië) en 1949 (Souvereiniteitsoverdracht). Op 11 juli 2000 wordt het rapport in de Commissievergadering vrijgegeven voor inspraak. Deze vindt plaats op 19 september, alweer in onze aula. Inmiddels is gebleken dat de naam Nederland Indië-monument steeds weer verbasterd wordt tot Nederlands-Indië en dat is juist niet de bedoeling. Waarom dan niet de volgorde omgekeerd, dus Indië-Nederland, roept iemand uit de zaal. Aldus wordt besloten door de Stadsdeelraad op 31 januari 2001. Het wordt in plaats van een ereteken voor Van Heutsz een monument dat de gehele koloniale periode 1596-1949 omvat.

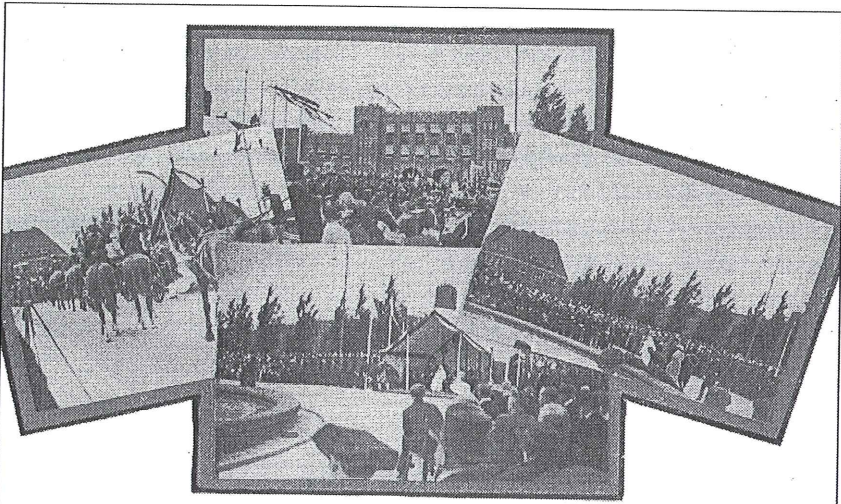
Het Dagelijks Bestuur krijgt opdracht voor een plan van aanpak. Maar er is weer een nieuwe wethouder (de vijfde), de beelden blijken in slechte staat, er is een aanvraag voor de status van rijksmonument... Enfin, met twee andere bezwaarden heb ik nog twee raadsadressen ingediend om op spoed aan te dringen.

En eindelijk ligt op de commissievergadering van 12 maart 2003 een plan van aanpak op tafel, dat echter meer lijkt op een plan van aanpak van een plan van aanpak zoals een van de commissieleden terecht opmerkt.

Er moet een bouwkundig onderzoek plaats vinden, de aanwijzing tot rijksmonument is nog niet rond, evenmin aanvullende financiering, enz. enz. In elk geval kan vast wel een begeleidingscommissie aan het werk want het is de bedoeling dat er bij het monument een uitleg komt over de geschiedenis van het monument in het kader van de Nederlandse betrekkingen met Indonesië door de eeuwen heen. Over vorm en inhoud zullen de meningen zeker nog uiteenlopen. Ik wacht met belangstelling de vóór het zomerreces toegezegde interimrapportage af.

Han van der Linden-Schadd
leerling 1935-1941

uit: HALO juni 1935

DE ONTHULLING VAN HET VAN HEUTSZ-MONUMENT!

Na ruim twee jaar wachten was het zover. Waarom zullen we hierover veel schrijven, iedereen was er bij, iedereen juichte mee, iedereen keek mee.

Om ongeveer kwart voor vier onthulde H.M. de Koningin het beeld. Eerst was reeds gesproken door Z.Ex. Minister Colijn. En na de onthulling het roerleggen van de kransen. Het geheel maakte een plechtige indruk.

Nu kan de Lyceïst dus zijn pauze's doorbrengen aan het kabbelend meer; mooier nog: aan de voeten van de jonkvrouw. Bij het klateren der fontijnen stampst hij Wiskunde formules, Latijnse stamtijden enz. in het reeds zo volle hoofd en komt, na vijftien minuten onbezorgd natuurgenoet, de plicht weer aankloppen, dan geschiedt dat door de sonore klanken van het nieuwe carillon, een-bel-systeem.

De moderne jeugd heeft het nog niet zo slecht.

In het vorige OLO-bulletin stond een verslag van de reünie van de 6de klassers uit 1935. We vonden in het julinumnummer 1935 van HALO een jeugdfoto van de HBS-examenklas van dat jaar, waarbij het monument de leerling Frans Hijmans inspireerde tot de hiernaast afgedrukte fotocollage.

Jaarlijkse herdenking in de aula

Elk jaar is Paula van Cleef, als vertegenwoordigster van het OLO-bestuur en daardoor ook van de oud-leerlingen, aanwezig bij de 4-meiherdenking in de aula. Ik hield haar dit keer gezelschap, en daar zaten we – twee grijze mevrouwen op door een attente conciërge aangesleepte stoelen.

Voor het overige was de aula gevuld met ongeveer 250 leerlingen, op de grond zittend, links en rechts op de traptreden van de beide podia.

De aula is veel lichter en ruimer dan vroeger, met een mooie blankhouten vloer en heldere muren. Geen orgel, geen kathedraal maar een lessenaar, geen balkon en geen enorm Hermesbeeld links achterin, maar wel die mooie glas-in-loodramen.

De conrector gaf uitleg over de gang van zaken: absolute stilte en rust bij binnenkomst en vertrek van de rector, vooral geen applaus en mobieltjes uit.

Rector Schoonveld sprak kort en nadrukkelijk. Ook bij de jeugd mag het nooit zo zijn dat de éne jongere zich boven een andere verheven acht omdat hij een blanke huid heeft, in Nederland is geboren en omdat hij vindt dat hij de juiste uitspraak heeft. Als hij daardoor het recht meent te hebben leeftijdgenoten met een donkere huid, andere tongval, andere opvoeding of met een gebrek uit te dagen, te bedreigen en te pesten is het gevolg rellen, gevechten, angst, wraak en onveiligheid. Zo'n situatie moet waar dan ook in de kiem worden gesmoord, gevolgd door strenge controle.

Samen met de regent legde hij vervolgens een krans onder de marmeren plaquette met de namen van de tijdens de bezetting omgekomen docenten, oud-leerlingen en leerlingen, waarna hij de namen voorlas van de 95 slachtoffers. Staande herdachten wij hen tijdens de minuut stilte.

Een docent speelde het Wilhelmus op de vleugel, gevolgd door het uitspreken door de rector van de onderaan de plaquette gebeitelde woorden

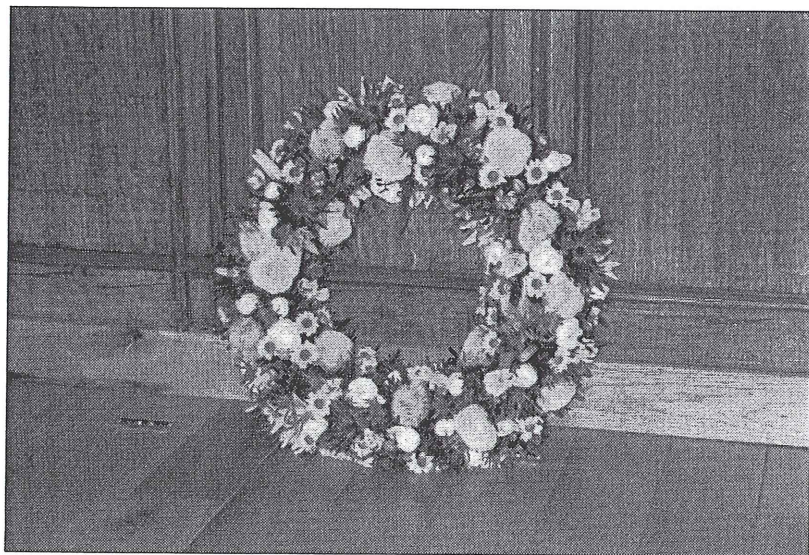
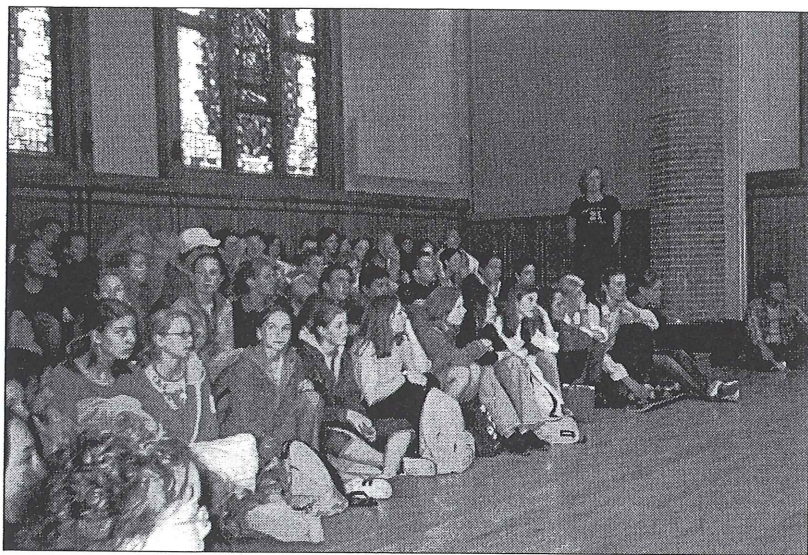
Waakt over de vrijheid waarvoor zij vielen!

Daarop verliet hij de aula, waarna deze rustig leeg stroomde.

Toen wij nog even naar de plaquette gingen kijken drong het tot me door dat wij tweeën de enige in die volle aula waren voor wie dit niet zo maar namen zijn. Velen heb ik persoonlijk gekend, mijnheer Benders was mijn klasseleraar in de onderbouw, Hans Neter mijn klasgenoot en vriendje. Ernst Heijmans van Amstel zat achter mij bij natuurkunde en was zo aardig om me voor te zeggen als ik een beurt kreeg. En Renée Hoedemaker, mijn aardige buurmeisje.

Het was een indrukwekkende bijeenkomst.

Nelle Spitz-van Oss (1943)

krans in de Lyceumkleuren geel-wit-blauw

Publicaties van oud-leerlingen

SMART COOKING

Alweer een oud lyceïst met een boek op de markt: dit keer een kookboek. En dat kan je aan **Julius Jaspers**, die dit boek schreef, overlaten.

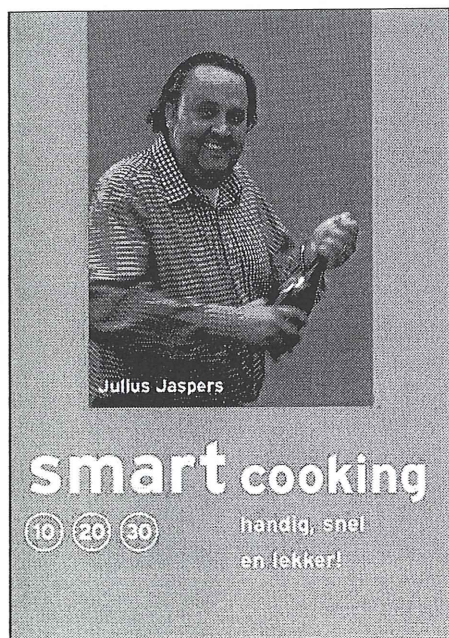
Op zijn 14e was hij al zondagskok in een bejaardentehuis in Bilthoven. Tijdens zijn gehele schooltijd op het Amsterdams Lyceum bleef hij op kookgebied actief. Na op verschillende culinaire terreinen na zijn eindexamen (in 1980) ervaring te hebben opgedaan, startte hij in 1983 in de Utrechtsestraat een traiteur waar het ene nog lekkerder was dan het andere. En dat weet ik uit eigen ervaring want ik woonde er om de hoek en was er regelmatig na een zware kantoor dag te vinden!

Het kookboek bevat van alles, van een kleine snack tot de mogelijkheid van het samenstellen van een prachtig 5-gangen menu. Schitterende recepten, leuke foto's, grappige achtergrondinformatie, maar wat het belangrijkste is: voor iemand die koken leuk vindt maar niet van ingewikkelde toestanden houdt, is dit het antwoord, want alle recepten

zijn eenvoudig te maken. En ze zijn erop geselecteerd dat je, na een goede voorbereiding, vlak voordat je aan tafel gaat nog maar een minuut of vijf nodig hebt voor de afwerking. Prettig dus als je gasten hebt.

Julius is opgehouden met zijn culinaire werk als beroep. Hij heeft nu, samen met zijn zuster, de leiding over de winkels van Studio Bazar, het levenswerk van zijn moeder. Dat hij ophield als professionele kok wil echter niet zeggen dat hij daarmee ook de liefde voor het koken kwijt raakte. Daarvan getuigt dit boek.

Marijke ten Bosch-Blase

Publicaties van oud-leerlingen

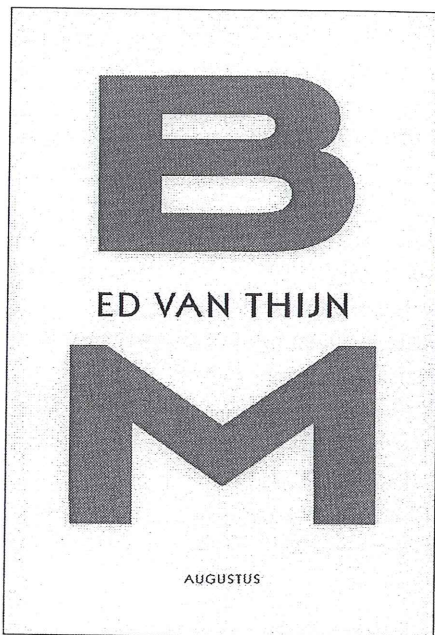
In zijn rubriek HET BOEK in Het Parool heeft ook **Johannes van Dam** (leerling van 1959-1965) het kookboek van Julius Jaspers warm aanbevolen.

Deze culinair journalist heeft onlangs een boekje aan zijn oeuvre toegevoegd:

Lekker Amsterdam, gastronomengids 2003, Uitgeverij Bas Lubberhuizen

Van oud-leerling **Ed van Thijn** verscheen in 2000 zijn boek *Het Verhaal*, waarin de auteur uitvoerig terugblijkt op zijn schooltijd op Het Amsterdams Lyceum. In zijn onlangs uitgekomen boek **BM** haalt Ed van Thijn herinneringen op aan de jaren 1983 tot 1994, toen hij burgemeester was van Amsterdam.

Uitgeverij Augustus,
Amsterdam, 2003

Van het secretariaat

Adresboek

Het adresboek (uitgave 2002, met Supplement nr.1) kunt u bestellen bij het OLO-secretariaat, waarna het u wordt toegestuurd met een acceptgiro ad € 6,75 (incl. portokosten).

Geschoold

Deze (gratis) lustrumuitgave kunt u bestellen bij het OLO-secretariaat (portokosten € 2,25).

Herdenking

Belangstellenden kunnen de herdenking van de slachtoffers van WO-II altijd bijwonen. Deze vindt als regel plaats om 13.00 uur op de laatste vrijdag van april (aanwezig om 12.50 uur). Toch verdient het aanbeveling om van tevoren hierover contact op te nemen met de school.

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Kris Moretta (1990)

Frits van Katwijk (1955)

Els Banting-Keppler (1926)

Eva Swillens-Steendijk (1947)

Maarten Borrius Broek (1944)

Truid Blaisse-Terwindt (1935)

Edu Haitink (1943)

Reinier Ritsema (1941)

Rob du Mée (1953)

Jan Ringeling (1934)

Fred Storm (1953)

Herman Apituley (1939)

Hilde Japikse-Abas (1941)

Koos Leeuwenburgh (1960)

Erica van Leer (1955)

John Ravesloot (1975)

Chris van Amstel (1937)

Mieke Hes-Houtsmuller (1942)

Myrthe Heimans (1941)

Els Stokhuyzen-Wesenhagen (1933)

